

Karen Pedersen.

En lille opbyggelig historie til højnelse af den almindelige etik og moral.

Jeg sad og hyggede mig med Bassen og Ekstrabladet da det ringede på døren.

I teorien kunne det være hvem som helst. Lige fra Postbudet, med en pakke til Konny, eller en nabo der ville låne lidt sukker.

Som regel var det postbudet.

Mit hjerte sank ned i livet, da jeg åbnede døren. Udenfor stod der en ældre dame, ledsaget af en ung kvinde i tyverne.

Mit navn er Karen Pedersen! Sagde den ældste – og det er – hun kiggede på den yngste, og så sagde hun et navn jeg ikke husker mere.

Karen Pedersen kiggede hvast på mig. Ved du godt, at der står skrevet i Johannes åbenbaring –

Og så fulgte der en tirade, der varede det meste af et par minutter.

Dem brugte jeg til at tjekke den yngste ud. Ikke dårligt.

Jeg er ikke videre bibelstærk og har bestemt aldrig pralet af det, men af en eller anden grund har jeg ikke noget imod disse små seancer på trappen.

For uanset hvor meget de stikker foden i døren, kommer de nemlig ikke ind.

Det varede da heller ikke længe inden jeg var viklet ind i Johannes og hans åbenbaringer.

Som sagt, har jeg et ganske perifert forhold til Johannes og bibelen, og da den nyeste bibelforskning viser, - at han ikke just er et sandhedsvidne i forhold til Jesus, gør det ikke læselysten større.

(En interessant udsendelse på Discovery)

Efter at have spurgt et par gange om, hvor de kom fra, sagde Karen surt – Jehovas Vidner.

Hun havde åbenbart dårlige erfaringer med at sige hvor hun kom fra, da jeg næsten måtte trække det ud af hende.

I de følgende 5 – 10 min. fik jeg ikke et ben til jorden.

Karen havde garanteret taget alle de kurser man kan tage inden for Vidnerne, og det flød som skidt fra en spædekalv fra hende.

Til sidst stod jeg med håret helt tilbage – aldeles overvældet.

Jeg benyttede en pause i hendes talestrøm (hvor hun måtte trække vejret) til at tage hastigt afsked.

For øvrigt! Sagde jeg til eleven syntes jeg, at det er synd for sådan en sød pige som dig, at være rodet ud i sådan noget snavs med Jehovas vidner og alting.

Hun smilede bedrøvet, og kiggede medlidende på mig.

Den afgangsreplik brugte jeg altid, hvis disciplen var en ung pige og havde en passende alder.

En sjælden gang var der en ældre ævlesyg mand med, og sådan en type tog jeg som regel fra en anden vinkel.

Jeg ignorerede ham totalt, og koncentrerede mig om Karen eller hvem det var, og lod ham stå og sprutte, mens jeg var uforskammet og arrogant – men på en sød måde.

Jeg har nemlig et eller andet mod folk der tjener store penge på Vorherre, som de helt og aldeles har taget patent på.

Jeg ved ikke hvor mange forskellige trosretninger og sekter der findes, men jeg ved, at de alle sammen hævder - at deres gud - er den eneste rigtige gud.

Og så er vi kommet dertil, hvor jeg for længst er stået af, for det kan jo ikke passe.

Jeg syntes også, at man jævnligt kan læse om saftige sex skandaler inden for den katolske verden.

Ret tit endda.

Med års mellemrum bliver der også dysset saftige sexskandaler ned inden for vidnerne.

Begge trosretninger er åbenbart af den mening, at disse små – skal man kalde det unøjagtigheder har det bedst med at blive opklaret internt.

Som regel med en løftet pegefinger, og hvis det går hårdt for sig, en forflyttelse.

For ikke at tale om alle de penge der flyder rundt og meget sjældent lader sig lokalisere.

Og det er måske derfor, at jeg godt kan li, 'at stikke lidt til de hellige. Som sjældent er meget hellige når det kommer til stykket.

Hos mig, er det en ældgammel interesse. Egentlig ved jeg ikke hvor den stammer fra, men jeg syntes altid, at jeg har haft den. Selv som barn.

Det har måske noget med hykleriet at gøre, da jeg altid har været god til at gennemskue hyklere.

I min familie har vi en del hyklere, og det giver jo en del rutine.

Jeg opfatter mig selv som et troende menneske, men jeg tror dog ikke på - at alt hvad der står i biblen er rigtig. Så derfor har jeg lavet små korte uddrag af den, som jeg prøver at leve efter.

Gør ikke imod andre – Vend den anden kind til osv. osv.

Altså - alle de banale leveregler som de fleste mennesker lever efter. Eller prøver på, at leve efter.

Og så skete der ikke noget i en fjorten dages tid.

Jeg sad som sædvanlig med Bassen og Avisen da Telefonen ringede.

Lars! Sagde jeg. Det er Karen Petersen! - var der en kvindestemme der sagde.

Jeg har tænkt over nogle af de ting, som du sagde til mig, sidste gang vi snakkede sammen, fortsatte hun.

Jeg vred forgæves min hjerne, men kunne kun komme i tanker om mine små uforskammetheder, og mine lange øjne til disciplen.

Desuden gennemskuede jeg hende med det samme. J

Jeg ved udmærket godt selv, at jeg ikke har noget nøjere kendskab til de hellige skrifter,

Hvor hun har fundet det geniale i mine udsagn – må kun guderne vide.

Men hvis man mangler et påskud for at ringe til en mand, som åbenbart var fundet værdig til at komme ind i flokken, så kan man se det geniale i alting.

Jeg lod hende snakke et kvarters tid, mens jeg samtidig stod og skimmede avisen.

Enten var hun god til at huske, eller også var biblen slået op ved siden af hende, det flød helt frit og ubesværet fra hende.

Nåh! Karen, sagde jeg til hende, nu skal jeg snart til læge, så vi er nødt til at afbryde nu.

Med mange undskyldninger, om brug af min tid, ringede Karen af.

Af en eller anden grund, var jeg sikker på, at Karen ville jeg høre fra igen.

Der gik da heller ikke lang tid før jeg havde hende i røret igen. Og mange gange senere.

Hvis jeg var heldig, kunne jeg afvikle hende på 5 minutter, men som regel gik der et kvarter inden jeg kunne tørre sveden af panden.

Det var for længst gået over til enetaler, fra Karens side.

Min indsats bestod udelukkende i at sige goddag og farvel.

Hun var så manieret, at hun glemte at trække vejret engang imellem, og så kunne jeg kun høre en anstrengt hvæsen.

Efter et halvt års tid kom der en uforklarlig pause i hendes opringninger.

Pludselig var hun der igen. Jeg måtte meget undskylde, da hun var syg med lungebetændelse, og pt var indlagt.

Og så fulgte den sædvanlige enetale. (det var stadigvæk Åbenbaringen hun fablede om)

Det var helt galt med hendes vejtrækning nu, og meget af det hun sagde, hviskede hun nærmest frem.

Indimellem havde hun kraftige hosteanfald.

Det var i julemåneden - og i den - er der jo altid en masse ting der skal laves.

Som regel er jeg i julehumør, og kan godt lide december, med alt hvad den indebærer.

Det lykkedes endda for mig, at tage et par samtaler med Karen i stiv arm.

Hun gjorde jo kun sit bedste for at frelse min arme sjæl.

Der skete nu det, der ikke måtte ske. Karen ringede, da jeg lige var stå ud af sengen.

Jeg havde en smule tømmermænd fra aftenen før, og jeg skulle til bager efter morgenmad osv. osv.

Da vejen til helvede som bekendt, er brolagt med dårlige undskyldninger, er det sikkert der jeg ender.

Der 'for nemlig en djævel i mig, da jeg hørte hendes stemme i røret.

Goddag Karen! Sagde jeg. I dag vil jeg ha' lov til at tale.

Nu har du dunket mig oven i hovedet med din bibel det sidste halve år, nu er det på tide, at jeg får et ord indført.

Jeg er træt af, at få at vide hvilken ussel synder jeg er, ca. en gang om ugen.

Nu syntes jeg vi skal ønske hinanden glædelig jul, og afslutte vores lille forhold. Hvad siger du til det?

Efter en lang pause sagde Karen med lillebitte stemme – Det var jeg ikke klar over, det må du undskylde.

Alt forladt! Sagde jeg, og så lagde vi begge røret på.

Og så sad jeg der i min lille lædersofa med en samvittighed så sort, som de hynder jeg sad på.

Så slemt var det jo heller ikke når hun ringede – vel. Hun kunne jo heller ikke vide, at jeg er i stand til at slå ihjel om morgenen.

Især inden, at jeg har fået min morgenmad.

Jeg sad også og forestillede mig, at jeg sikkert var den eneste kontakt hun havde uden for sygehuset. Hendes mand var sikkert død, og i sin jagt for at søge trøst og lindring havde hun været et let offer for Vidnerne. På grund af sine oratoriske evner var hun blevet udnævnt til agitator med ret til at oplære nye disciple. Børnene havde sikkert slået hånden af hende, fordi hun var rodet ud i det der snavs med Jehovas vidner. Men alt det ved jeg imidlertid ingenting om. Det gjorde det ikke bedre, at jeg engang i januar så hendes dødsannonce i ugeavisen. Der var otte underskrivere i annoncen, så helt uden slægtninge har hun ikke været.

Jeg håber, at Vorherre ser igennem fingre med mænd der har en dårlig opdragelse - og finfølelse som et Næsehorn.

Hvis ikke, han gør, har jeg et alvorligt forklaringsproblem.

Og jeg skal sikkert ikke regne med, at Karen står ved siden af St. Peter og lægger et godt ord ind.